

hænge deraf. Det er mig derfor en Gaade, hvorfor den ærede Justitsminister saa bestemt modsætter sig vort Forslag. Det glæder mig imidlertid at høre, at han ikke vil modsætte sig Loven, hvis Bestemmelsen vedtages, og derfor skal jeg tillade mig, da Sagen er optagen igjen, paa det Varmeste at anbefale det høie Thing at sætte den ind i Lovforslaget. Det er overflødigt, at den ærede Minister har denne uindskrænkede Tilladelse til at give fremmede Læger Udgang; han vil altid kunne føre de enkelte Kapaciteter fra Udlandet ind, som han kunde finde det ønskeligt at føre ind i Landet, og give dem Udgang efter § 3. Det er ikke anstændigt overfor vor hele Lægestand at give den overordnede Myndighed, som ogsaa har dens Lær at varetage, Ret til at indfalde fremmede Læger, naar de danske Læger ikke ere stillede paa samme Maade i lignende Tilfælde overfor de fremmede Lægers Fædeland. Reciprocitet er, som sagt, i dette Tilfælde en Sømmeligheds sag, en Anstændigheds sag, og det er min væsentligste Grund til at holde paa Forslaget. For de praktiske Følger af Bestemmelsen nærer jeg ikke synderlig Frygt; enten Bestemmelsen vedtages eller ikke, tror jeg ikke, at det i Praxis vil have Synderligt at betyde; men man er for Dvrigt aldeles ikke sikker paa, at der ikke kan komme en Modbestemmelse, som vil foretrække fremmede Læger for vore egne, og at den, der da er Justitsminister — ikke den nuværende ærede Justitsminister — ikke vil kunne lade sig paavirke af en Stemning, som man maasse ogsaa snarest kan tænke sig kommende ovenfra.

Forsen: Jeg vil blot anse det for nødvendigt, idet jeg ganske henholder mig til, hvad den ærede sidste Læser har sagt, at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at det ingenlunde har været min Hensigt ved at indbringe Forslaget til denne lille Udbring i Lovforslaget, at forsøge paa at indbringe et Mistillidsvotum imod den ærede nuværende Regjering eller imod den ærede nuværende Minister eller imod den Regjeringsmyndighed, som den ærede Minister repræsenterer. Jeg har tværtimod den fuldeste Tillid til den nuværende Minister; hvor vidt jeg vil have Tillid til den paagældende Regjeringsmyndighed, vil afhænge af Omstændighederne, af de Personer, der beskæde den. Men jeg tror, at der ikke kan være Anledning til at bringe Sagen saa høit op, som til at der deri skulde ligge et Slags Mistillidsvotum, dersom det ærede Thing vilde vedtage dette Udbringingsforslag. Sagen har for mig væsentlig kun en formel Betydning. Jeg anser det for at være ikke passende, at man giver fremmede Læger Udgang til en Lægevirksomhed her i Landet, som vore egne Læger ikke kunne opnaa i det fremmede Land. Naar den høitærede Minister sagde, at det var en løs og uvederhæftig Uttring, der var fremkommen i et offentligt Blad, hvilken Uttring jeg havde gjentaget her i Thinget,

angaende hvad der var passeret paa Lægemødet i Gøteborg, maa jeg dog tillade mig at udtale, at jeg ikke har min Kundskab fra dette offentlige Blad, men fra de Beretninger, der ere udgivne angaaende dette Lægemøde, hvor de enkelte Personer ere fremførte talende, og der vil den ærede Minister finde, at det er fuldkommen vel begrundet, naar en af vore mest ansete Læger har kaldt den afvæsende Maade, hvorpaa den øverste Medicinal-Autoritet i Sverrig modtog de danske Lægers Forslag om at søge tilveiebragt en Ojenfaldighed, for en Gaad mod den danske Lægestand. Jeg tør henvise den ærede Minister, dels til „Ugeskrift for Læger“ dels til „Hospitallstidende“, i hvilke Tidsskrifter en udsørlig Beretning om dette Lægemødes Indhold er givet, saa at jeg maa fastholde, at hvad der saaledes er offentliggjort, ikke er løst eller uvederhæftigt. Jeg maa endelig gjøre den Bemærkning, at jeg ikke har talt i den danske Lægelandts Navn. Jeg har ikke en Gang talt med nogen Læge om dette Spørgsmaal, og jeg har heller ikke troet ved mine Uttringer at have givet nogen Anledning til at tro, at jeg har talt i Lægelandts Navn. Jeg har talt efter min egen Følelse, fordi jeg finder, at det vilde være upassende, om man vilde indføre en saadan Regel i vor Lovgivning her, naar den ikke kan gjøres gjældende i andre Landes Lovgivelser, og jeg kan ligesom den ærede sidste Læser ikke paa nogen Maade se, at det er nødvendigt for den ærede Justitsminister at have den for at redde Landet; thi jeg tror, at han gjenem § 3 i Lovforslaget vil kunne skaffe de danske Underaatter, at den Hjælp af fremmede Børnsheder, som han behøver at skaffe dem.

Formanden: Jeg maa bemærke, at det ikke forekommer mig, at den ærede sidste Læser havde Ret, naar han syntes at gaa ud fra, at der om en bestemt Artikel i et offentligt Blad var brugt den Betegnelse, at den var løs og uvederhæftig. Jeg har i det Mindste ikke forstaaet de saadane Udtalelser saaledes.

Berg: Jeg har tilladt mig at begjære Ordet for en ganske kort Bemærkning i Anledning af en Uttring, som den høitærede Justitsminister har rettet til mig, og jeg skal benytte Leiligheden til at takke ham for den Velvillie, hoorned han har sat mig i Stand til at faae Sundhedskollegiets Betænkning at se. I den korte Anbefaling, som jeg ved Sagens 2den Behandling tillod mig at give det af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) stillede Forslag, laa der selvfølgelig ikke den allerringeste Tvivl om Nødvendigheden af den Maade, hvorpaa den høitærede Minister havde giengivet Sundhedskollegiets Uttringer om Lovforslagets Bestemmelser. Jeg tillod mig udtrykkelig at fremhæve, at jeg kun havde en personlig Tvivl om, hvorvidt Sundhedskollegiets